

РЕЙ БРЕДЪРИ ОГРИЗКА ПИСКА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

По пътя към гробището Менвил реши, че трябва да вземат нещо за хапване, така че спряха при една крайпътна сергия до портокалова горичка. Върху нея бяха наредени банани, ябълки, боровинки и разбира се, портокали.

Избра две великолепни, големи, лъскави ябълки и подаде едната на Смит.

— Това пък защо? — попита Смит.

— Яж, яж — със загадъчна физиономия отвърна Менвил. Оставиха саката си в колата и изминаха пеш разстоянието, което оставаше до гробището.

Минаха през портала и вървяха дълго, докато не стигнаха до един паметник.

Смит погледна надписа.

— Ръс Симпсън. Не беше ли твой стар приятел от гимназията?

— Да — каза Менвил. — Точно той. Един от бандата. Всъщност най-добрият ми приятел. Ръс Симпсън.

Постояха малко, отхапваха от ябълките си, дъвчеха мълчаливо.

— Сигурно е бил много специален — обади се Смит. — Толкова път измина. Но не донесе цветя.

— Не, само ябълките. Ще видиш.

Смит се загледа в паметника.

— Какво му е било специалното?

Менвил отново отхапа от ябълката си.

— Беше *постоянен*. Беше на линия всеки обед, всеки ден го виждах в трамвая на отиване и връщане от училище. Беше на лице всяко междучасие, седеше срещу мен и на упражненията по писане на разкази. Такива неща. О, понякога се държеше малко шантаво.

— Например?

— Ами бяхме банда от пет-шест момчета, срещяхме се по обед. Всички бяхме различни, но в същото време си приличахме. Ръс обичаше да се закача с мен, чисто приятелски.

— Да се закача?

— Обичаше да играе една игра. Оглежда всички ни и започва: „Някой каза Грейнджър“. Поглежда ме. „Кажки Грейнджър“. Казвам „Грейнджър“, а Ръс поклаща глава. „Не, не. Някой друг да каже Грейнджър“. Някое от другите момчета казва „Грейнджър“ и всички избухваме в смях, защото го е казало точно както трябва. А после Ръс

се обръща към мен и ми казва: „А сега е твой ред, кажи го“. Казвам го, но никой не се смее, а аз стоя като в небрано лозе. Точно в това беше номерът, но аз бях толкова тъп, толкова наивен, че никога не се усещах, че ме поднасят. Веднъж бях в дома на Ръс и един негов приятел, Пипкин се казваше, се наведе от балкона на дневната и пусна котка отгоре ми. Можеш ли да си представиш? Кацна право върху главата ми и ми изподраска лицето. По-късно се сетих, че можеше да ми извади очите. Ръс реши, че това е страхотна шега. Смееше се, Пип също се смееше, а аз запокитих котката през стаята. Ръс се възмути. „Виж какво направи с котката!“ — извика ми. „Виж какво ми направи котката!“ — извиках му аз. Голям майтап беше. Разказа го на всички. И всички се смяха, с изключение на мен.

— Ама че спомен — обади се Смит.

— Всеки ден беше с мен в училище. Най-добрият ми приятел. На обяд изяжда ябълка и казва: „Огриска“. А някое от момчетата отговаря: „Писка“. После Ръс казва: „Кой ти е приятел?“. Всички ме посочваха и той хвърляше огризката със сила по мен. Правеше този номер редовно. Поне веднъж седмично в продължение на една-две години. Огриска писка.

— И това е бил най-добрият ти приятел?

— Разбира се. Най-добрият ми приятел.

Стояха край гроба и отхапваха от ябълките си. Слънцето печеше все по-силно, нямаше никакъв ветреца.

— Има ли още? — попита Смит.

— Не кой знае колко. Понякога през голямото междучасие молех учителката да ми позволи да използвам някоя от пишещите машини, защото няхах своя собствена. Накрая ми се отвори възможност да купя една съвсем евтино, така че близо месец спестявах от парите за обяд. Накрая събрах достатъчно за собствена машина, на която да мога да пиша, когато си поискам. Един ден Ръс ме погледна и каза: „Господи, даваш ли си сметка какво си?“. „Какво?“, попитах го аз, а той отговори: „Ти си баят плодов пай. Да си даваш парите за някаква си проклета пишеща машина. Баят плодов пай“. По-късно често си мислех, че някой ден, когато завърша великия си роман, ще го кръстя точно така. „Баят плодов пай“.

— По-добре от „Гетсби“, а? — подхвърли Смит.

— Определено. Както и да е, сдобих се с машина.

Замълчаха. Тишината се нарушаваше единствено от хрупането на ябълките.

На лицето на Смит се появи отнесено изражение. Той примигна и неочаквано прошепна:

— Огризка.

— Писка — бързо отвърна Менвил.

— Кой ти е приятел?

Менвил погледна надгробния камък и очите му се разшириха.

— Грейнджър.

— Грейнджър? — повтори Смит и впери поглед в приятеля си.

— Да — отвърна Менвил. — Грейнджър.

Смит вдигна ръка и запрата огризката по камъка.

Миг по-късно Менвил хвърли и своята огризка, после я вдигна и я запрата отново и отново, докато камъкът дотолкова се измаца с парченца от ябълка, че надписът престана да се чете.

Двамата се загледаха в кашата.

После Менвил се обърна и тръгна между гробовете. По бузите му се стичаха сълзи.

— Къде отиваш? — извика след него Смит.

Менвил отговори дрезгаво, без да се обръща назад:

— Да взема още ябълки, по дяволите. Още ябълки.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.